

Тема уроку: Європейська комісія. Скласти конспект.

Рахункова палата. Скласти конспект.

Європейський Центральний Банк. Скласти конспект

Інституції Європейського Союзу^[8]

- [п](#)
- [о](#)
- [р](#)

Європейська рада

- Спрямовують і спонукають -

- зустріч на вищому рівні [глав держав](#) чи [урядів](#), [Голови Європейської Ради](#) і [Президента Європейської комісії](#)
- дає необхідний політичний стимул для розвитку Союзу і встановлює її загальні цілі та пріоритети
- не відноситься до виконавчої влади
- базується в [Брюсселі](#)

Рада Європейського Союзу

- [Законодавча влада](#) -

- діє спільно з Європарламентом як [законодавчий орган](#)
- спільно з Європарламентом здійснює контроль над [бюджетом](#)
- забезпечує координацію широкої економічної та соціальної політики і встановлює принципи [Спільної зовнішньої та безпекової політики](#)
- укладає [міжнародні угоди](#)
- базується в [Брюсселі](#)

Суд справедливості Європейського Союзу

- [Судова влада](#) -

Європейський центральний банк

- [Центральна банківська влада](#) -

- забезпечує однакове застосування і тлумачення [Європейського права](#)
- має право вирішувати правові спори між державами-членами, установами, підприємствами та приватними особами
- базується у [Люксембурзі](#)

- спільно з національними [банками](#) утворює [Європ центральних банків](#) і тис [політику єврозони](#)
- забезпечує [цінову стабіль](#) регулювання [грошової м](#)
- базується у [Франкфурті](#)

Європейська Комісія [ред.](#) | [ред. код](#)

[Президент Європейської комісії Жан-Клод Юнкер](#)

[Європейська Комісія](#) — виконавчий орган Європейського Союзу, що складається з 28 членів (рахуючи президента), які призначаються на п'ять років національними урядами, але повністю незалежні у виконанні своїх обов'язків. Склад Комісії затверджується Європейським Парламентом. Кожен член Комісії відповідає за певну сферу політики ЄС і очолює відповідний Генеральний Директорат.

Європейський Парламент [ред.](#) | [ред. код](#)

[Європейський Парламент](#) — зібрання з 751 депутата, що безпосередньо обираються громадянами країн-членів ЄС строком на п'ять років. Голова Європарламенту обирається на два з половиною роки. Депутати Європарламенту вивчають законопроекти і затверджують бюджет. Вони приймають спільні рішення з Радою Міністрів з конкретних питань і контролюють роботу Рад ЄС і Європейській Комісії. Європарламент проводить пленарні засідання в [Страсбурзі](#) (Франція) і [Брюсселі](#) (Бельгія).

Рада Європейського Союзу (Рада міністрів) [ред.](#) | [ред. код](#)

[Рада міністрів](#) — в ЄС — основний орган ухвалення рішень, який збирається на рівні міністрів національних урядів, і його склад змінюється залежно від обговорюваних питань: Рада

міністрів закордонних справ, Рада міністрів економіки і так далі В рамках Ради представники урядів держав-членів обговорюють законодавчі акти ЄС і приймають або відкидають їх шляхом голосування.

Європейська Рада[\[ред.\]](#) [\[ред. код\]](#)

Голова Європейської Ради Дональд Туск

Європейська Рада — регулярні зібрання глав держав ЄС. Раду скликають 4 рази на рік з метою визначення порядку денного Союзу і спонукати подальшу інтеграцію. Президент Ради є відповідальним за розвиток вищого політичного органу ЄС.

Європейський Суд[\[ред.\]](#) [\[ред. код\]](#)

Суд Європейського Союзу — судовий орган ЄС вищої інстанції, регулюючий розбіжності:

- між державами-членами ЄС;
- між державами-членами ЄС і самим Європейським Союзом;
- між інститутами ЄС;
- між ЄС і фізичними або юридичними особами

Суд аудиторів[\[ред.\]](#) [\[ред. код\]](#)

Європейський суд аудиторів — орган Європейського Союзу, створений з метою проведення аудиторської перевірки бюджету ЄС і його інститутів.

Європейський Омбудсмен[\[ред.\]](#) [\[ред. код\]](#)

Займається скаргами європейських приватних і юридичних осіб на інститути і установи ЄС. В Європейському Союзі право подавати петиції до Європейського парламенту було передбачене ще Маастрихтським договором 1992 року. Право петиції було запроваджено для того, щоб громадяни ЄС та особи, які постійно проживають в Європейському Союзі, мали можливість у більш простій формі звертатися до органів публічної влади ЄС із побажаннями та скаргами^[9].

Фінансові структури[\[ред.\]](#) [\[ред. код\]](#)

Європейський центральний банк (ЕЦБ)[\[ред.\]](#) [\[ред. код\]](#)

Європейський центральний банк, центральний банк Єврозони

- визначає валютну політику країн ЄС;
- встановлює ключові процентні ставки;
- управляє офіційними резервами [Європейської системи Центральних Банків \(ESCB\)](#), головним завданням якої є підтримка стабільності цін;
- має право санкціонувати емісію банкнот в межах валютного союзу.

Європейський інвестиційний банк (ЕІВ)[\[ред.\]](#) | [ред. код\]](#)

[Європейський інвестиційний банк](#) — орган ЄС, заснований в 1959 р. Європейським Союзом для сприяння розвитку, інтеграції і співпраці шляхом надання інвестиційних позик. Позики надаються під однаковий відсоток, що забезпечує збалансованість управління позикою в частині погашення заборгованості. Позики надаються для розвитку відсталих європейських регіонів і реалізації проектів, що представляють спільний інтерес.

Консультативні органи[\[ред.\]](#) | [ред. код\]](#)

Економічний і соціальний комітет[\[ред.\]](#) | [ред. код\]](#)

[Економічний і соціальний комітет](#) — консультативний орган ЄС, що спостерігає за функціонуванням єдиного внутрішнього ринку. Комітет складається з 317 членів, які представляють різні сфери економіки і соціальні групи і незалежні у виконанні своїх обов'язків.

Комітет регіонів[\[ред.\]](#) | [ред. код\]](#)

Комітет регіонів — консультативний орган Ради ЄС і Комісії, розробляючий висновки з усіх питань, що зачіпає інтереси регіонів. Комітет складається з 317 членів — представників регіональних і місцевих органів, повністю незалежних у виконанні своїх обов'язків

Закордонна політика[\[ред.\]](#) | [ред. код\]](#)

[Верховний представник Європейського Союзу з питань закордонних справ і політики безпеки, Федеріка Могеріні](#)

В грудні 2007 року, [Лісабонською угодою](#) була створена нова посада [«Верховного представника Євросоюзу з питань закордонних справ і політики безпеки»](#), що призначається кваліфікованою більшістю від складу Європейської Ради за погодженням з Президентом Європейської Комісії та Європейським парламентом.

Відповідно до статей 18 і 27 Договору про Європейський Союз, Верховний представник ЄС з питань закордонних справ і політики безпеки:

- проводить спільну зовнішню політику Євросоюзу і політику безпеки;
- вносить пропозиції щодо її розвитку;
- головує в Раді закордонних справ;
- є одним з віце-президентів Комісії;
- забезпечує узгодженість Союзу з питань зовнішнього впливу;
- несе відповідальність в рамках покладених на нього в області зовнішніх зв'язків і координації інших аспектів зовнішньої діяльності Союзу повноважень;

- представляє Союз з питань, що належать до спільної зовнішньої політики і політики безпеки;
- веде політичний діалог з третіми особами та країнами від імені Союзу та висловлює позицію Союзу в міжнародних організаціях та на міжнародних конференціях.

З 1 листопада 2014 року, Верховним представником Європейського союзу із питань закордонних справ є [Федеріка Могеріні](#).

Гуманітарна допомога [\[ред.\]](#) | [ред. код\]](#)

ЄС є найбільшим постачальником гуманітарної допомоги у світі

Європейський Союз загалом (Комісія та країни-члени) наразі є найбільшим постачальником [гуманітарної допомоги](#) у світі.

Останнім часом надання гуманітарної допомоги як частина зовнішньої діяльності Європейської Спільноти набуло особливого значення. Це пов'язано зі збільшенням кількості кризових ситуацій на планеті та прагненням Співтовариства відігравати провідну роль у міжнародних гуманітарних місіях. З цією метою [1992](#) року був створений Офіс гуманітарної допомоги Європейської Комісії ([англ.](#) *European Commission's Humanitarian Aid Office, ECHO*). Його завданням є надання термінової допомоги (продуктів, матеріалів та практичної участі) жертвам природних і суспільних катастроф і конфліктів за межами Союзу. Надання такої допомоги базується на принципах недискримінації, неупередженості та гуманності. Вона розподіляється партнерами Офісу, а саме, недержавними організаціями, агенціями гуманітарної допомоги [ООН](#) та інших міжнародних організацій.

Економіка [\[ред.\]](#) | [ред. код\]](#)

Докладніше: [Економіка Європейського Союзу](#)

[Франкфурт](#), один з фінансових центрів Європи, місце розташування [ЄЦБ](#) (2014)

Європейський Союз має другу в світі [економіку](#) за розміром [номінального ВВП](#) і [паритетом купівельної спроможності](#). Станом на 2016 рік, за даними [Міжнародного валютного фонду](#), його номінальний ВВП становив 16,5 трільйонів Євро, що становить 22,8 % від світового ВВП.^[10] [Євро](#), що використовується в 19-ти з 28-ми членах ЄС а також 6-ма іншими європейськими країнами, займає друге місце у світі за величиною [валютних резервів](#) та [обсягами торгівлі](#).

Економіка Європейського Союзу складається з [єдиного простору змішаних національних економік](#), що базуються на [вільних ринкових відносинах](#) та розвиненій [соціальній політиці](#). ВВП за паритетом купівельної спроможності на душу населення у 2015 становив 37,8 тис. дол. у

порівняні з 57 тис. дол. в [США](#) та 14,3 тис. дол. в [КНР](#).^[11] З низьким [коефіцієнтом Джині](#) (що становить 0,31) в ЄС є більш рівномірний розподіл доходів ніж в середньому у світі.^[12]

Серед головних бірж ЄС є [Euronext](#), [Франкфуртська](#) та [Лондонська](#). Європейський Союз є чистим [експортером капіталу](#). [Іноземні інвестиції](#) в ЄС у 2012 становили 5,1 трлн дол а інвестиції ЄС в інші країни — 9,1 трлн дол., що є найвищими показниками в світі.^{[13][14]}

З початку [боргової кризи](#) в 2009 році у ЄС виникли протилежні економічні ситуації між країнами Південної Європи з одного боку, і Центральної та Північної Європи з іншого боку: підвищення рівня [безробіття](#) та [державного боргу](#) в країнах Середземномор'я та зниження рівня безробіття з підвищенням темпів зростання ВВП у країнах Східної та Північної Європи. У 2015 році державний борг у Європейському Союзі становив 85 % ВВП, з відмінностями між найнижчим показником в [Естонії](#) — 9,7 %, та найбільшим в [Греції](#) — 176 %.^[15]

П'ятьма найбільшими національними економіками в ЄС є (у порядку зростання, станом на 2017 рік): [Іспанія](#), [Італія](#), [Франція](#), [Велика Британія](#) та [Німеччина](#) — разом на них припадає близько 70% номінального ВВП усього ЄС.^[16] Найбільшими торговельним партнерами Європейського Союзу є (у порядку спадання, станом на 2017 рік): [США](#), [КНР](#), [Швейцарія](#), [Росія](#) та [Туреччина](#). [Україна](#) в цьому рейтингу займає 25 місце (між [Таїландом](#) та [Ізраїлем](#)).^[17] ЄС є повноправним членом [Світової організації торгівлі](#), [Великої сімки](#) та [Великої двадцятки](#).

Див. також: [Єврозона](#), [Економічний і монетарний союз Європейського Союзу](#), [Внутрішній ринок Європейського Союзу](#), [Енергетична політика Європейського Союзу](#) та [Спільна сільськогосподарська політика Європейського Союзу](#)

Культура[\[ред.\]](#) | [ред. код](#)

Мови[\[ред.\]](#) | [ред. код](#)

Докладніше: [Офіційні мови Європейського Союзу](#)

Серед багатьох мов та діалектів, ЄС має 24 офіційні і робочі мови: болгарська, хорватська, чеська, датська, голландська, англійська, естонська, фінська, французька, німецька, грецька, угорська, італійська, ірландська, латиська, литовська, мальтійська, польська, португальська, румунська, словацька, словенська, іспанська, та шведська. Важливі документи перекладаються кожною офіційною мовою.

Європейський парламент забезпечує переклад на всі мови документів і своїх пленарних засідань. Деякі установи використовують тільки декілька мов для внутрішньої роботи. [Каталонська](#), [галісійська](#), [баскська](#), [шотландська](#) і [валлійська](#) не є офіційними мовами ЄС, але мають напівофіційний статус в тому, що офіційні переклади договорів виконані в них і громадяни ЄС мають право на листування цими мовами з установами, що використовують їх.

Мовна політика є обов'язком держав-членів, але інститути ЄС сприяють вивченню інших мов. Англійська є найбільш поширеною мовою в ЄС. Німецька є найбільш широко розповсюдженою рідною мовою. 56 % громадян ЄС можуть брати участь у розмові іноземними мовами. Більшість офіційних мов ЄС належать до [індо-європейської мовної сім'ї](#), за винятком Естонії, Фінляндії та Угорщини, які належать до [уральської мовної сім'ї](#), і Мальти, яка використовує [семітську](#) мову. Більшість офіційних мов ЄС базуються на [латинській абетці](#), крім Болгарії, яка користується [кирилицею](#), і Греції з [грецькою абеткою](#).

Крім 24 офіційних мов, існує близько 150 регіональних і міноритарних мов, якими розмовляють до 50 мільйонів осіб. Хоча програми ЄС підтримують регіональні мови і мови меншин, захист мовних прав різний у окремих держав-членів. [Європейська хартія регіональних мов](#) або мов меншин ратифікована більшістю країн ЄС надає загальні керівні принципи, якими держави можуть користуватись, щоб захистити свою мовну спадщину.

[Європейський день мов](#) проводиться щорічно [26 вересня](#) і спрямований на заохочення вивчення мов по всій Європі.

Кількість людей, що володіють мовами Європейського Союзу

Мова	<u>Кількість етнічних мовців</u>	Загальна кількість мовців
<u>Англійська</u>	13 %	51 %
<u>Німецька</u>	18 %	32 %
<u>Французька</u>	12 %	26 %
<u>Італійська</u>	13 %	16 %
<u>Іспанська</u>	9 %	15 %
<u>Польська</u>	9 %	10 %
<u>Нідерландська</u>	5 %	6 %
<u>Грецька</u>	3 %	3 %
<u>Чеська</u>	2 %	3 %
<u>Шведська</u>	2 %	3 %
<u>Угорська</u>	2 %	2 %
<u>Португальська</u>	2 %	2 %
<u>Словацька</u>	1 %	2 %
<u>Данська</u>	1 %	1 %
<u>Фінська</u>	1 %	1 %
<u>Литовська</u>	1 %	1 %

Кількість людей, що володіють мовами Європейського Союзу

Мова	<u>Кількість етнічних мовців</u>	Загальна кількість мовців
<u>Словенська</u>	1 %	1 %
<u>Естонська</u>	<1 %	<1 %
<u>Ірландська</u>	<1 %	<1 %
<u>Латиська</u>	<1 %	<1 %
<u>Мальтійська</u>	<1 %	<1 %

Опубліковано в 2006 році, до входження в ЄС Румунії, Болгарії та Хорватії.

Україна і ЄС [ред.](#) | [ред. код](#)

Докладніше: [Україна і Європейський Союз](#)

[Віктор Ющенко](#) та [Ангела Меркель](#) на саміті [Європейської народної партії](#), 21 червня 2007. Після перемоги [Помаранчевої революції](#) в ЄС вперше широко заговорили про європейські перспективи України.

У жовтні 2005 р. президент [Єврокомісії Жозе Мануел Дурау Баррозу](#) заявив, що майбутнє України — у ЄС. Проте 9 листопада 2005 року в опублікованій новій стратегії ЄС було сказано, що вступ Румунії, Болгарії, Хорватії й інших країн колишньої [Югославії](#) може блокувати можливість майбутнього вступу України, Білорусі і Молдови. Комісар ЄС з розширення Оллі Рен заявив, що ЄС має бути обережним з надто великим розширенням і що наразі план розширення виглядає вкомплектованим.

2005 року Президент України [Віктор Ющенко](#) заявив, що членство в ЄС є стратегічною метою зовнішньої політики України. Всі фракції у [Верховній Раді України](#) 5-го скликання 2006—2007 років (окрім комуністів — 5 % місць) підтримали найшвидше приєднання до ЄС, зокрема перехід до тісніших форм інтеграції (перший крок — створення зони вільної торгівлі відразу після вступу до [СОТ](#), що було запропоновано ЄС у 2006). Деякі європейські політики та політологи вважали 2020 ймовірним роком вступу України до ЄС ^{[джерело?](#)}.

[12 липня 2007 Європарламент](#) у Страсбурзі ухвалив рішення висловити підтримку надання Україні перспективи членства в Євросоюзі. Відповідне рішення було прийняте за результатами обговорення доповіді депутата Міхала Томаша Камінські щодо мандату на переговори з Україною про нову поглиблену угоду.^[18]

27 лютого 2014 року, після подій [Євромайдану](#), Європарламент ухвалив резолюцію у якій вперше йдеться про те, що Україна має право стати повноправним членом Євросоюзу. У ній зазначено, що підписання [Угоди про асоціацію](#) не є кінцевою метою партнерства з Києвом і відповідно до Статуту ЄС всі європейські країни, включаючи Україну, «мають довгострокову можливість подавати заявку на членство в ЄС».^[19]

3 березня 2016 року, глава Єврокомісії [Жан-Клод Юнкер](#) висловив думку що Україна не зможе стати членом ЄС в найближчі 20-25 років.^[20] Натомість Прем'єр-міністр України, [Володимир Гройсман](#), 1 липня 2016 висловив упевненість в тому, що Україна стане членом ЄС через 10 років.^[21] Тоді ж в МЗС Німеччини заявили, що не бачать перспектив членства України у ЄС в осяжному майбутньому, зазначивши про багато невирішених питань, зокрема в тому, що стосується [подолання корупції](#).^[22]

Угода про асоціацію та Порядок денний асоціації[\[ред. | ред. код\]](#)

Докладніше: [Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом](#)

5 березня 2007 розпочато переговори про укладення [нової угоди](#), яка має замінити [Угоду про партнерство та співробітництво](#). Представники ЄС наполягали на укладанні стратегічних відносин з Україною як з країною сусідом.^[23] Під час паризького [Саміту](#) Україна-ЄС (вересень 2008) досягнуто компромісного рішення щодо назви цієї угоди як [Угоди про асоціацію](#).

Важливою складовою частиною нової Угоди є створення [зони вільної торгівлі між Україною та ЄС](#), яка передбачає максимально глибоку економічну інтеграцію на основі домовленостей, досягнутих під час двосторонніх переговорів з ЄС щодо вступу України до [СОТ](#). Проведено сім раундів переговорів.

16 червня 2009 р. під час засідання Ради з питань співробітництва Україна — ЄС політично схвалено [«Порядок денний асоціації Україна — ЄС для підготовки та сприяння імплементації Угоди про асоціацію»](#), який є новим практичним інструментом на заміну Плану дій Україна-ЄС, що, за оцінкою громадських експертів, не виправдав покладених на нього сподівань в окремих сферах співпраці^[24], для підготовки Сторін до реалізації Угоди про асоціацію до моменту набуття нею чинності.

Документ підготовлено на принципах:

- політичної асоціації та економічної інтеграції,
- спільної участі, спільної відповідальності та спільної оцінки.

Передбачено щорічний перегляд та запровадження механізму моніторингу його реалізації.

Моніторинг того, як Україна виконує свої зобов'язання в рамках Порядку денного асоціації, здійснює як Європейська Комісія, так і українське [громадянське суспільство](#).

Європейська Комісія слідкує за результатами (передусім щодо реалізації реформ) в рамках традиційного щорічного аналізу поступу в межах Європейської політики сусідства — ENP Progress Report^[25]. Доповідь за 2009 опублікована англійською^[26] та українською^[27] мовами.

Українське громадянське експертне середовище проводить власну оцінку виконання зобов'язань в рамках Порядку денного асоціації. У травні 2010 року в Україні стартував [Громадський моніторинг Порядку денного асоціації Україна-ЄС](#). Проте 20 листопада 2013 року, президент України [Віктор Янукович](#) припинив підписання угоди з ЄС тим самим викликавши спротив населення. Масові протестні акції під назвою [Євромайдан](#) згодом призвели до відкритого силового протистояння і втечі вищого керівництва з країни.

21 березня 2014 року [Україна](#), на чолі з новим керівництвом в.о. президента [Олександром Турчиновим](#) та прем'єр-міністра [Арсенія Яценюка](#), підписала політичну частину [асоціації](#) з метою подальшого вступу в ЄС, а 27 червня 2014 р. (за президенства тепер [Петра Порошенка](#)) економічну — тобто Угоду в повному обсязі. В майбутньому членство в ЄС розглядається також такими країнами як [Молдова](#) і [Грузія](#).

17 травня 2017 року була підписана угода про [безвізовий режим між Україною та Європейським Союзом](#).

Суспільна думка [ред.](#) | [ред. код](#)

За даними соціологічних опитувань, станом на 2007 рік абсолютна більшість українців (55 %) підтримують вступ України до Європейського Союзу. При цьому 25 % проти вступу України до ЄС, а 20 % не змогли визначитись щодо цього питання.

За даними дослідження проведеного у 2011 році, більшість жителів України підтримують підписання угоди про Зону вільної торгівлі з Євросоюзом. Згідно з результатами дослідження 56 % опитаних українців підтримують підписання угоди про ЗВТ з Євросоюзом. В той же час, 30 % українців одночасно підтримують підписання угоди про ЗВТ з Євросоюзом і вступ України в Митний союз. Проте, респонденти оцінюють, що підписання угоди про ЗВТ вигідніше (39 %), ніж вступ до ТЗ (34 %) ^[28].

За результатами опитування проведеного групою Рейтинг в січні 2016 року, 59 % громадян України підтримують вступ України до ЄС, проти висловилися 22 %, решта (19 %) або не визначилися або не брали б участі в референдумі на таке питання. ^[29]

За результатами опитування проведеного групою Соціопрогноз в травні 2018 року, 59,4% українців підтримують вступ України до ЄС, проти - 17,1%. 10,7% опитаних не брали участі у волевиявленні, ще 12,8% не змогли відповісти на питання. ^[30]

За даними опитування проведеного в 2007 році, 55% респондентів у [Німеччині](#), [Франції](#), [Великій Британії](#), [Італії](#), [Іспанії](#) та [Польщі](#) підтримували вступ України до ЄС якщо Україна виконає необхідні для цього умови. 34 % були проти вступу України до ЄС. Вступ до ЄС [Росії](#), [Туреччини](#) та [Марокко](#) підтримували відповідно 45%, 40% та 35% респондентів. ^[31]

За даними опитування проведеного в 2017 році в Німеччині, Франції, Італії, [Литві](#), Великій Британії, Польщі та [Нідерландах](#), підтримали вступ України в ЄС 48% опитаних респондентів, не підтримали 52%. Основні аргументи проти вступу України в ЄС — загальне небажання розширення ЄС (незалежно від країни-кандидата), бідність України (побоювання надмірного навантаження на бюджет ЄС), недостатня демократичність і корупція (ризик поширення української корупції на решту Союзу). Основні аргументи за вступ України в ЄС: Україна - це частина Європи, вступ до ЄС посилить демократію в Україні, заохочуватиме українців [розвивати свою країну] під час конфлікту з Росією і збільшить економічні відносини з ЄС. Щодо термінів вступу України до ЄС, 56% респондентів думають (незалежно чи вони за чи проти) що це відбудеться "впродовж 10 років або раніше", 23% — "не раніше, ніж через 15—20 років", решта 21% — "ніколи". У порівнянні з іншими гіпотетичними кандидатами Україна продовжує мати найвищий рівень підтримки інтеграції в ЄС: вступ до ЄС Росії, Туреччини та Марокко підтримали відповідно 33%, 21% та 26% респондентів. ^[32]